

blevet fjernet; men jeg ved, at hovedbudskabet i slutdokumentet var, at der skulle indføres pc'er i folkeskolen, og det er ved gud noget, som alle kan blive enige om, og som jeg synes var et svagt budskab fra det slutdokument og det trepartstopmøde.

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg synes, den konservative ordførers slutreplik taler for sig selv, og derfor skal jeg ikke forlænge debatten, men blot sige, at jeg håber, at man for fremtiden, hvis man ikke er mere sikker i sin argumentation, end vi har hørt her, afstår fra at kaste med sten efter noget, som man hverken har indsigt i eller overblik over.

Så jeg anbefaler, at man bidrager til at få debatniveauet op her i salen, og at man undgår den slags rygtemageri, som jeg synes det sidste argument var udtryk for, for det var ikke kun et spørgsmål om pc'er i folkeskolen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 128:

Forslag til folketingsbeslutning om sygeplejerskeuddannelsen.

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 23/4 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

SF's beslutningsforslag om overførelse af sygeplejerskeuddannelsen fra amterne til staten har tre hovedformål, nemlig en væsentlig udvidelse af uddannelseskapaciteten, en bedre samordning af sygeplejerskeuddannelsen med de øvrige videregående sundhedsuddannelser og på længere sigt gennemførelse af en fælles bacheloruddannelse for alle videregående sundhedsuddannelser, og SF har i bemærkningerne nærmere begrundet forslaget.

Umiddelbart har jeg svært ved at se, at sygeplejerskeuddannelsens ressortmæssige tilknyt-

ning enten til amterne eller til staten har betydning for løsningsen af de rejste problemer, for nok er sygeplejerskolerne amtslige, men langt hen ad vejen er både skolerne og uddannelsen stillet, som om de er statslige, idet ansvaret for uddannelsen, herunder med hensyn til adgangskravene, er statens, og som konsekvens heraf indgår sygeplejerskeuddannelsen på lige fod med de øvrige videregående sundhedsuddannelser i Sundhedsuddannelsesrådets rådgivningsområde.

Sygeplejerskeuddannelsen deltager også på lige fod med de statslige uddannelser i den koordinerede tilmelding.

Og skolerne har adgang til med statslig finansiering at udbyde korte kurser og den nye merituddannelse for sundheds- og plejehjemsassistenter under Åben Uddannelse.

Jeg kan yderligere tilføje, at ved en ændring af lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser i 1994 blev det ultimative ansvar for dimensioneringen af såvel de grundlæggende sundhedsuddannelser som sygeplejerskeuddannelsen gjort statslig.

Og her er vi så ved SF's første hovedformål: en væsentlig udvidelse af uddannelseskapaciteten. I bemærkningerne til beslutningsforslaget anfører SF, at det er grotesk, at vi i en situation med mangel på færdiguddannede sygeplejersker hvert år afviser et betydeligt antal ansøgere til uddannelsen, ikke mindst i lyset af de kommende små årgange.

Her vil jeg understrege, at kapaciteten på sygeplejerskeuddannelsen gennem de seneste år allerede er forøget væsentligt, og at dette er sket gennem en regeringsaftale i 1994.

Fra 1993 til 1996 er kapaciteten således forøget fra 2.400 til 2.800 elever, og antallet af afviste har i samme periode været kraftigt faldende. Sidste år, i 1995, var der ganske vist et mindre fald i antallet af optagne, men samtidig var der altså et betydeligt antal ledige pladser ved en række sygeplejerskoler.

Det synes jeg er en vigtig oplysning, som jeg vil tro SF har overset eller glemt.

Efter min opfattelse er årsagen til mangelen på færdiguddannede sygeplejersker nemlig ikke et kapacitetsproblem for uddannelsen, men snarere det efterhånden ret velkendte problem, at den geografiske mobilitet for såvel færdiguddannede som studerende er meget lille, og det er jo også et velkendt problem på andre områder. Vi har før diskuteret problemet for jordemødrenes vedkommende, og i den seneste tid har også lægeområdet været i fokus.